

Arrest

nr. 167 423 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X en X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X en X en X, die allen verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. FOSSEUR, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 november 2015 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in België in. Uit het Eurodac-verslag bleek dat zij in het verleden reeds een asielaanvraag indiende in Duitsland.

Op 7 december 2015 werd aan de autoriteiten van Duitsland een terugnameverzoek gericht op basis van artikel 18 (1) (b) van Verordening 604/2013 (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 10 december 2015 verklaarde Duitsland zich, overeenkomstig artikel 18 (1) (b) van de Dublin-III-Verordening, akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 27 januari 2016 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“+ vier kinderen: (...), V, geboren te (...) (Irak) op (...); (...), M, geboren te (...) (Irak) op (...); (...), M, geboren te (...) (Irak) op (...); (...), M, geboren te (...) (Irak) op (...), allen van nationaliteit: Irak.

In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart heten:

Naam: (...)
Voornaam: (...)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Nationaliteit: Irak

Die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, me. toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j" 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, samen in België met haar echtgenoot en hun 4 minderjarige kinderen, vroeg op 05.11.2015 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar identiteitskaart en kieskaart voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 03.11.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, van Irakese nationaliteit, werd gehoord op 14.11.2015 en verklaarde dat zij Irak op 19.10.2015 verliet om met de bus naar Turkije te reizen en er 2 nachten in Istanbul en een andere voor haar onbekende plaats te verblijven. Ze verklaarde 2 dagen later het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland met de boot te hebben betreden, om daarna door te reizen via een voor haar onbekend land, Servië, Kroatië, Slovenië en Oostenrijk om uiteindelijk in Duitsland aan te komen. Daar diende de betrokkene op 03.11.2015 een asielaanvraag in. Ze gaf aan daarna met de trein en de bus naar België te zijn doorgereisd om er op 05.11.2015 asiel te vragen, samen met haar echtgenoot en hun 4 minderjarige kinderen.

Op 07.12.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 10.12.2015 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat zijn naar België wilde komen omdat België volgens haar – in tegenstelling tot andere landen – niet agressief is tegenover kinderen. Ze koos naar eigen zeggen voor België voor de toekomst van haar kinderen en omdat de mensen niet racistisch zouden zijn. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Duitsland. Ze stelden dat haar kind ziek werd en er geen medische hulp kreeg, maar dat dit pas in België het geval was. Ze gaf aan dat men in Duitsland zeer grof en gemeen was. Ze gaf bovendien aan dat ze verplicht werden hun vingerafdrukken te laten afnemen. Ze verklaarde bovendien dat het er heel koud was en dat ze te voet naar het station moesten wandelen. Tot slot gaf ze aan dat ze in Duitsland bang was om teruggestuurd te worden naar Irak.

De betrokkene verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Duitsland. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat ze asiel vroeg in Duitsland. Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunne blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Wat haar vrees inzake een mogelijke repatriëring van Duitsland naar Irak betreft, wensen we er op te wijzen dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland kent verder onafhankelijk beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde drie schoonzussen te hebben die eveneens in België verblijven in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming. De aanwezigheid van familieleden in België werd evenwel niet aangehaald als argument tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene stelde, zoals reeds vermeld, niet goed te zijn behandeld in Duitsland. Om deze bewering te staven, gaf de betrokkene enkele voorbeelden. Vooreerst verklaarde de betrokkene dat ze verplicht werden vingerafdrukken te geven. Dienaangaande wensen we er op te wijzen dat het afnemen van vingerafdrukken onlosmakelijk deel uitmaakt van en wettelijk geregeld is in Europese wetgeving, inzonderheid Verordening 603/2013 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013. Daarnaast gaf de betrokkene aan dat haar kind ziek was en geen medische hulp werd geboden. We benadrukken dat de betrokkene dienaangaande geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van haar beweringen te beoordelen. Tot slot gaf de betrokkene aan dat ze te voet naar het station moesten wandelen. Los van het feit dat ook hier geen enkel element werd aangehaald dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen, wijzen we er op dat het niet voorzien in vervoer naar het treinstation volgens ons geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt.

De Duitse instanties stemden op 10.12.2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker

wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijk lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Micheal Kalkmann, “Asylum Information Database – National Country Report – Germany”, up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde over een goede gezondheid te beschikken. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen dat de betrokkene of haar kinderen door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 4 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene en haar kinderen in hun hoedanigheden van verzoekers van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij bevoegde Duitse autoriteiten.”

Op 9 februari 2016 werd de verzoekende partij overgedragen aan Duitsland.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat de verzoekende partij niet meer beschikt over het rechtens vereiste actueel belang, nu de bestreden beslissing werd uitgevoerd. Zij stelt dat de bevelscomponent

van de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft gekregen en dat, wat de verblijfsweigering betreft, *“kan worden aangenomen dat de verzoekende partij haar asielrelaas zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Duitse asielinstanties.”*

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nog een belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing. Verweerder kan derhalve worden gevolgd in zijn standpunt dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Voormelde vaststelling impliceert evenwel niet dat verzoeker geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf, waarin wordt bepaald welk land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Het standpunt van verweerder dat *“kan worden aangenomen dat verzoekende partij haar asielrelaas zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Duitse asielinstanties”* is niet meer dan een veronderstelling en laat de Raad dus niet toe te concluderen dat verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Artikel 29, lid 3 van de verordening nr. 604/2013 luidt daarenboven als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Uit deze bepaling blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, ondanks het feit dat verzoekster naar Duitsland werd gebracht, haar juridische situatie nog kan wijzigen en nog kan leiden tot het door haar nagestreefde resultaat.

De exceptie is, in de aangegeven mate, gegrond.

2.2. De verwerende partij voert aan dat verzoekende partij het beroep instelt *“in haar eigen naam alsmede in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen”*.

Zij betoogt als volgt: *“De bestreden beslissing die betrekking heeft op de minderjarige kinderen betreft een beslissing dd. 27.01.2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekende partij stelt het beroep tot schorsing- en nietigverklaring tegen deze beslissing in, “in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar vier minderjarige kinderen”. Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: “Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.” Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.” Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger. Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State: “Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van ‘derden die te goeder trouw zijn’ in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de*

minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.” (R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook: “3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 BW.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd.”

In casu treedt enkel de moeder op als wettelijk vertegenwoordiger van haar vier minderjarige kinderen.

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend, “*in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar vier minderjarige kinderen*” en gericht tegen de beslissing 27 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook onontvankelijk. De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3, §2, eerste alinea van de Dublin-III-Verordening. Verzoekende partij ontkent een asielaanvraag te hebben ingediend in Duitsland. Zij houdt voor aan de Duitse autoriteiten duidelijk kenbaar te hebben gemaakt dat zij haar reis wilde verder zetten om België te bereiken als eindbestemming teneinde er asiel aan te vragen.

De kritiek van verzoekende partij is geenszins ernstig. Uit de codering van het Eurodac-verslag blijkt immers onmiskenbaar dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland op 3 november 2015.

De artikelen 24.3 en 24.4 van de EG-verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht luiden als volgt:

“3. Het in artikel 11, onder d), artikel 14, lid 2, onder d), artikel 17, lid 1, en artikel 19, lid 1, bedoelde referentienummer maakt het mogelijk om de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt te koppelen. Voorts kan uit dat nummer worden opgemaakt of het gaat om een persoon als bedoeld in artikel 9, lid 1, artikel 14, lid 1, of artikel 17, lid 1.

*4. Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage I bedoelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personen- of verzoekcategorie. **Gegevens van in artikel 9, lid 1, bedoelde personen worden aangeduid met "1"**, van in artikel 14, lid 1, bedoelde personen met "2", van in artikel 17, lid 1, bedoelde personen met "3", van in artikel 20 bedoelde verzoeken met "4", van in artikel 21 bedoelde verzoeken met "5" en van in artikel 29 bedoelde verzoeken met "9".”*

Artikel 9, lid 1 van Verordening (EG) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013, luidt daarbij als volgt:

“Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van alle vingers van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt en zendt deze samen met de in artikel 11, onder b) tot en met g), van deze verordening genoemde gegevens zo spoedig mogelijk en uiterlijk 72 uur na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013, toe aan het centraal systeem.”

Uit de gegevens van het dossier blijkt uit de "Hit Eurodac" van 5 november 2015 dat de vingerafdrukken van verzoekende partij genomen in België overeenstemmen met de vingerafdrukken van verzoekende partij genomen in Duitsland op 3 november 2015. Ook blijkt dat na de kenletters het cijfer "1" volgt als identificatie van de personencategorie. Aangezien dit cijfer "1" wijst op een persoon die om internationale bescherming verzoekt, volgt hieruit dat verzoekende partij in Duitsland op 3 november 2015 onmiskenbaar een asielaanvraag heeft ingediend.

Dit blijkt evenzeer uit de vaststelling dat de Duitse autoriteiten de overname van verzoeker hebben aanvaard op grond van art. artikel 18 (1) (b) van de Dublin-III-Verordening, waarmee zij impliciet doch zeker erkennen dat verzoekende partij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De loutere *a posteriori* bewering van verzoekende partij als zou zij niet de intentie hebben gehad om asiel aan te vragen in Duitsland en aan de Duitse autoriteiten duidelijk kenbaar hebben gemaakt haar reis te willen verder zetten, staat derhalve haaks op voorgaande vaststellingen.

De Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich onterecht zou hebben gebaseerd op artikel 18 (1) (b) van de Dublin-III-Verordening of op foutieve gronden tot de conclusie kwam dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Ten overvloede blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 9 februari 2016 het Rijk verlaten heeft en overgedragen werd aan Duitsland.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3, §2, tweede alinea van de Dublin-III-Verordening.

Verzoekende partij houdt een gebrek aan medewerking voor van de Duitse autoriteiten, nu deze niet bereid waren verzoekende partij en haar gezin naar het station te voeren waardoor zij te voet dienden te gaan teneinde hun reis naar België verder te zetten. Verzoekende partij voert verder aan dat zij vreest het voorwerp te zullen uitmaken van racistische overwegingen in Duitsland en onmenselijke en onterende behandeling of te leven in onzekerheid, nu de Duitse bevolking vijandig is tegenover vluchtelingen en bepaalden onder hen niet hebben gearzeld om brand te stichten in centra die bezet worden door vluchtelingen.

Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter hypothetische beweringen niet onderbouwd door concrete elementen. In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Duitsland, maar laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een onmenselijke en onterende behandeling.

Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Duitsland, te maken had met het feit dat zij niet goed behandeld werd in Duitsland. Verzoekende partij herhaalt vooreerst dat zij verplicht werd haar vingerafdrukken te geven omdat ze anders zou worden weggestuurd.

De verzoekende partij gaat dienaangaande voorbij aan het bepaalde in de bestreden beslissing waarbij benadrukt wordt dat het afnemen van vingerafdrukken onlosmakelijk deel uitmaakt van en wettelijk geregeld is in Europese wetgeving, inzonderheid verordening 603/2013 betreffende de instelling van Eurodac voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van verordening (EU) nr. 604/2013.

Verzoekende partij houdt verder voor dat zij aan de Duitse instanties zou gevraagd hebben haar en haar gezin naar het treinstation te brengen, doch dit aan hen geweigerd werd waardoor zij te voet naar het treinstation dienden te gaan.

Dergelijke feiten kunnen onmogelijk gelijkgesteld worden met een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Waar verzoekende partij ten slotte beweert dat een deel van de Duitse bevolking vijandig is tegenover vluchtelingen en bepaalden onder hen niet gearzeld hebben om brand te stichten in centra die bezet

worden door vluchtelingen blijft zij in gebreke blijkt haar kritiek te ondersteunen met concrete stukken. Verzoekende partij maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat de Duitse overheden niet de nodige bescherming zouden bieden tegen sporadisch extreemrechts geweld. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de algemene situatie nopens asielzoekers in Duitsland van die aard is dat zij een onmenselijke of ontorende behandeling met zich meebrengt.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij op 9 februari 2016 het Rijk vrijwillig verlaten heeft en overgedragen werd aan Duitsland. De kritiek van verzoekende partij dat zij vreest het voorwerp te zullen uitmaken van racistische overwegingen en onmenselijke en ontorende behandeling is Duitsland is bijgevolg weinig ernstig, nu zij het Rijk vrijwillig heeft verlaten om zich te vestigen in Duitsland.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van een "*manifeste vergissing in de beoordeling*".

Verzoekende partij houdt voor het voorwerp te zijn van een manifeste vergissing van beoordeling, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing verkeerdelijk zou voorhouden dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland.

In de mate verzoekende partij herhaalt geen asielaanvraag te hebben ingediend in Duitsland, kan worden verwezen naar wat *sub* 3.1. werd uiteengezet en weze er nogmaals op gewezen dat uit de codering van het Eurodac-verslag onmiskenbaar blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland.

Het derde middel is evenmin gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER